

Univerzitetski hor luventas (Boginja mladosti), izrastao je iz hora Gimnazije „Isidora Sekulić“, veran dirigentskoj palici Hermine Guga Sarki. Hor luventas okuplja bivše i sadašnje studente Novosadskog Univerziteta, kao i sve zaljubljenike u horsko pevanje, sa i bez muzičkog predznanja. Do sada, kroz hor je prošlo preko 1.600 pevača, što bez sumnje govori da su tradicija kvaliteta i trajenje pojmovi koji se podudaraju.

-Ideja da Univerzitet u Novom Sadu dobije svoj hor, potekla je spontano – priseća se Hermina Guga Sarka. - Za četrdesetu godišnjicu moga rada na sceni, u Izvršnom veću, imala sam divan koncert sa horom i tri orkestra. Bilo je tako neopisivo lepo kada smo se okupili. To su bili moji bivši učenici, koje sam poznavala kao decu, koji su, opet, došli sa svojom decom, koja su pevala u horu. Bila sam dirnuta čitavom atmosferom, a onda mi se rektor Univerziteta u Novom Sadu, profesor dr Miroslav Vesković, koji se takođe nalazio u publici, obratio pitanjem: „Zar ćete ostaviti ovu mladost“. Tako je kumovao osnivanju hora, i dao mi mogućnost da biram prostor gde hoću da radim.

Mi sada okupljamo studente sa različitih fakulteta i toliko se radujemo, uživamo u tome što radimo, da taj naš rad studentima daje svojevrsan podstrek za pripremanje ispita. Mi smo ovih dana imali 6, 7 koncerata za redom, što u prepodnevnom, što u posle podnevnim časovima, što uveče, i niko nije rekao: “Treba da učim“. A dođu sa indeksom punim visokih ocena, neretko desetakama. Pevanje u horu nije gubljenje vremena kako neki misle, već suprotno, pozitivna energija, čist adrenalin koje daju pesma i druženje, koje im daje snagu da budu i uspešni studenti, među najboljim.

-Sa našim Univerzitetskim horom luventas nastupamo mnogo, ali i putujemo. Nedavno smo imali turneju po Rumuniji u trajanju od nedelju dana i postigli smo jako veliki uspeh. Gostovali smo u Rusiji, bili smo gosti tamnišnjeg univerziteta i nastupali pred više od 1000 studenata i njihovih profesora i održali smo koncert sa fascinantnim energetskim nabojem. Ono što mi je uvek bila želja, dok sam čitala Tolstoja, zamišljajući taj predeo, hor mi je ostvario i da vidim. Unuk Lava Toltoja nas je pozvao da budemo gosti u Jasnoj Poljani, tamo smo imali koncert i to se rečima ne može opisati, pa koncerte po crkvama, u samoj Moskvi, zaista nezaboravan doživljaj i za mene i za studente, za sve nas.

-Univerzitetski hor luventas neguje različitu vrstu muzike. Ja izuzetno volim duhovnu muziku, i od prvih dana, dok sam još radila u Gimnaziji Isidora Sekulić, mislila sam da deca moraju da imaju neku dozu duhovnosti u sebi. Da, ta muzika smiruje i pročišćava i duh, i telo, pa i um. I na prvom mestu mi je duhovna muzika. Gde god idemo mi bez Mokranjca, "*Tebi pojem, Tebe blagosiljam*"

, "Bogorodice", "Oče naš" itd, ne možemo da zamislimo nastup. Bili smo gosti u Finskoj, na jednom međunarodnom hodočašću pravoslavlja. To je opet jedna posebna priča. Imali smo plaćeni hotel ali, prema protokolu, prvo veče su svi ansambli i horovi trebali su da budu u jednoj crkvi. Posle toga nije bilo šanse da bilo ko od horista i muzičara ode negde drugde, u hotel i sl. Oni su spavali u crkvi, "snivali sa anđelima" i "budili se sa anđelima" i to ja vama ne mogu da opišem. Naš repertoar podrazumeva izvođenje na svim jezicima, pevali smo na ruskom, engleskom, finskom, i negujemo njihovu radicionalnu muziku. Naravno, da je naša, srpska muzika, najzastupljenija, jer deca moraju da znaju svoje korene, moraju da s ponosom podignu glavu kada je pevaju i onda su najlepša.

-Hor ima dosta članova, ali je otvoren, isto tako za sve one koji žele da pevaju. Najveća naša želja, želja profesora, rektora, dekana i dirigenata, je da se što više mladih sa svih mogućih fakulteta uključe i da sa sobom donesu samo želju, volju i energiju, a kada mi to spojimo, ja imam običaj da kažem "tri puta je srce veće". Probe se održavaju svakog utorka i petka od 8 sati uveče, u sali Fakulteta tehničkih nauka u Novom Sadu.

-Moja najveća misija u životu je da ostavim nešto po čemu će me ljudi bar neko vreme pamtiti. Jer ako za sobom ne ostavite trag, onda taj most, između mladosti i zrelosti, pa i starosti, niste uspeli da pređete, da povežete te dve obale. Ja 43 godine radim ovaj posao, u penziji sam 3 godine, i imam odličnu saradju sa mlađim kolegom Miodragom Spasićem. Vidim da se danas mladim ljudima jako teško pruža šansa da započnu život i da se ostvare. Budućnost je na njima. Mi polako treba da se povlačimo, da ih nenametljivo pratimo, pomažemo i uživamo u njihovoj mladosti – sa zadovoljstvom je naglasila Hermina Guga Sarka.